

Construccions líriques Man Ray / Leandre Cristòfol

L'objecte i l'esperit dadà

Museu d'Art Jaume Morera
Av. Blondel, 40 baixos

Del 28 d'abril al 28 de juny de 2009

En el marc del Centenari Cristòfol, aquesta mostra suposa una proposta expositiva excepcional que cerca les afinitats creatives entre l'obra de Leandre Cristòfol (Os de Balaguer, 1908 - Lleida, 1998) i la de Man Ray (Filadèlfia, 1890 - París, 1976). És una ocasió única d'assistir al diàleg entre dos creadors que rebutjaren l'escultura tradicional per donar pas a un univers d'objectes ple de significacions poètiques, on es reconeixen clarament la rebel·lió i l'esperit experimental propis de l'esperit dadà. Aquest posicionament, compartit per tots dos artistes de la mateixa manera, busca el disseny constructiu, amb finalitat poètica, a partir de la recuperació i singularització d'un seguit d'objectes quotidians en unes obres que, a l'exposar-se conjuntament, posen en evidència un bon nombre de punts de contacte: la fascinació per la màquina i el moviment, la geometria i la construcció, l'atracció per l'objecte i la seva ombra a través de la fotografia i el nou pacte que l'art estableix amb la realitat. Són nexes d'unió que proporcionen nous punts de vista en la valoració de l'obra de Cristòfol i subratllen, encara més, la contemporaneïtat de les seves creacions en el context internacional.

Man Ray treballava amb objectes recuperats de les escombraries, del mig del carrer o perduts: una corda, un tros de suro, un paper retallat, un timbre en desús, botons elèctrics... I a tots els afegia un tarannà crític, dotant-los de subjectivitat i fent que parlessin per si mateixos. L'artista nord-americà aconseguia, així, donar una dimensió artística a aquests objectes aïllats, que titulava de forma poètica.

Leandre Cristòfol també desafià la realitat. Creà objectes innominats, poètics, amb el disseny de provocar una nova força en l'art i, especialment, en l'escultura contemporània. La seva aportació, com la de Man Ray, va posar en joc una nova estètica, més d'acord amb el maquinisme poètic i artístic dels nous temps que no pas amb l'evolució de l'escultura formalista.

L'art esdevé, en el cas de tots dos, una màquina mental que juga amb confrontacions insòlites d'elements propis del nostre entorn més quotidià, amb la intenció de desvetllar en l'espectador un gest actiu, crític, o simplement provocar un somriure o una reflexió sobre l'absurd. Man Ray i Leandre Cristòfol són, en definitiva, creadors de "construccions líriques", artefactes basats en l'enginy, la imaginació i la poesia, autèntiques troballes de la inventiva visual i plàstica, que conviden, com poques, a la participació de l'espectador. De la mà de la comissària de la mostra, Pilar Parcerisas, i gràcies a les col·laboracions dels col·leccionistes Goldberg/D'Afflitto i de la Societat Estatal de Commemoracions Culturals, ara és possible contemplar de forma conjunta aquestes obres a la nostra ciutat i descobrir-hi nous vincles i lligams.

Construcciones líricas Man Ray / Leandre Cristòfol

El objeto y el espíritu dadá

Museu d'Art Jaume Morera
Av. Blondel, 40 bajos

Del 28 de abril al 28 de junio de 2009

En el marco del Centenario Cristòfol, esta muestra supone una propuesta expositiva excepcional que busca las afinidades creativas entre la obra de Leandre Cristòfol (Os de Balaguer, 1908 - Lleida, 1998) y la de Man Ray (Filadèlfia, 1890 - París, 1976). Es una ocasión única para asistir al diálogo entre dos creadores que rechazaron la escultura tradicional para dar paso a un universo de objetos repleto de significaciones poéticas, en el que se reconocen claramente la rebelión y el anhelo experimental propios del espíritu dadá. Este posicionamiento, compartido por ambos artistas del mismo modo, busca el deseo constructivo, con finalidad poética, a partir de la recuperación y singularización de una serie de objetos cotidianos en unas obras que, al exponerse conjuntamente, ponen en evidencia un gran número de puntos de contacto: la fascinación por la máquina y el movimiento, la geometría y la construcción, la atracción por el objeto y su sombra a través de la fotografía y el nuevo pacto que el arte establece con la realidad. Son nexos de unión que proporcionan nuevos puntos de vista en la valoración de la obra de Cristòfol y subrayan, todavía más, la contemporaneidad de sus creaciones en el contexto internacional.

Dans le cadre du Centenaire Cristòfol, cette exposition suppose une proposition exceptionnelle qui recherche les affinités créatives entre l'œuvre de Leandre Cristòfol (Os de Balaguer, 1908 - Lleida, 1998) et celle de Man Ray (Philadelphie, 1890 - Paris, 1976). C'est une occasion unique d'assister au dialogue entre deux créateurs qui rejettent la sculpture traditionnelle pour ouvrir la voix à un univers d'objets pleins de sens poétiques, où l'on reconnaît clairement la révolte et l'esprit expérimental propres de l'esprit dada. Ce positionnement, partagé de la même façon par les deux artistes, recherche le désir constructif, pour une finalité poétique, tout en récupérant et en individualisant plusieurs objets quotidiens en œuvres qui, une fois exposées ensemble, mettent en évidence un bon nombre de points de contact: la fascination pour la machine et le mouvement, la géométrie et la construction, l'attraction pour l'objet et son ombre à travers la photographie et le nouveau pacte que l'art établit avec la réalité. Ce sont des liens qui apportent de nouveaux points de vue dans l'estimation de l'œuvre de Cristòfol et détachent, encore plus, l'actualité de ses créations dans le contexte international.

In the context of the Centenary of Cristòfol, this exhibition is an exceptional expository proposal that aims to outline the creative affinities between the work of Leandre Cristòfol (Os de Balaguer, 1908 - Lleida, 1998) and that of Man Ray (Philadelphia, 1890 - Paris, 1976). It represents a unique opportunity to witness the dialogue between two creators who rejected traditional sculpture, preferring a universe of objects full of poetic meanings, where the rebellion and experimental spirit of the Dada movement clearly stand out. This position, shared in the same way by both artists, seeks the constructive desire with a lyrical end by recuperating and singularising a series of everyday objects in some works that, exhibited together, show a good number of common points: a fascination for machinery and movement, geometry and construction, an attraction towards the object and its shadow through photography and the new accord between art and reality. These are links that offer new points of view regarding the valuation of Cristòfol's works and serve to further underline the contemporary nature of their creations in the international context.